El túnel del vent d'Empuriabrava ja té els permisos d'obres

EQUIPAMENTS

El túnel del vent d'Empuriabrava ja té llum verd del govern perquè s'iniciïn les obres

Només falta que l'Ajuntament doni el permís d'obra i d'activitat els pròxims dies i les obres podrien començar d'aquí un mes

MAR VICENTE / **Castelló d'Empúries**

● El començament de les obres per construir el túnel del vent que s'ha d'instal·lar a l'aeròdrom d'Empuriabrava és «imminent», segons afirmen tant l'Ajuntament de Castelló d'Empúries com els promotors del simulador de caiguda lliure. El govern de la Generalitat ja ha informat favorablement el projecte i ara l'Ajuntament ja pot entregar els permisos d'obra i d'activitats, que ho ha de fer en els pròxims dies. Està previst que les obres s'iniciïn d'aquí un mes. L'empresa promotora assegura que malgrat el retard –primer s'havia dit que començaria el maig de l'any passat– ara sí que el projecte és «una realitat». L'Ajuntament ha dit que està negociant el finançament i el soterrament de la línia elèctrica que alimentarà el túnel, tot i que ja està autoritzada.

L'últim pas que falta ara perquè el túnel del vent es pugui començar a construir és que la junta de govern de l'Ajuntament de Castelló li doni el vistiplau. «La llicència d'obres la podíem haver donat fa mesos però l'empresa ens va demanar que els donéssim els dos permisos alhora i per al d'activitat estàvem pendents de l'informe favorable dels bombers i del Departament de Jocs i Espectacles», explicava el regidor d'Urbanisme. Les previsions apunten que a final de mes les obres podran començar, un cop acabat també el període d'exposició pública, que no ha rebut cap al·legació.

El túnel del vent que es construirà a l'aeròdrom d'Empuriabrava serà el simulador de caiguda lliure més gran del món. Estarà destinat a esportistes d'elit que es vulguin entrenar, però també a principiants que vulguin provar una experiència similar a tirar-se en paracaigudes. Precisament, l'any passat a l'aeròdrom d'Empuriabrava es van registrar 12.200 sals en tàndem –és a dir amb monitor–, en comparació als 10.700 de l'any anterior, cosa que demostra l'interès de la gent per aquest esport. En total, es van fer 131.000 salts.

La maqueta del futur túnel del vent d'Empuriabrava, que serà el més gran del món.

MÉS PISTES A GIRONA

Aeròdrom la Cerdanya
- Catalogat com d'aviació esportiva, està entre Das i Fontanals. És propietat de la Generalitat i té una pista de 1.150 m, club social, torre de control i aparcament.

Pla de Tapioles (Tortellà)
- De propietat privada. Obert el 1986, en una zona on ja havia funcionat un aeròdrom durant la Guerra Civil. Consta de dues pistes creuades, d'uns 400 m. Disposa d'un hangar, on tenen la base permanent vuit ultralleugers.

Beuda - Besalú
- Aeròdrom d'ultralleugers privat, obert fa uns sis anys. Consta d'una pista de 410 m i un hangar. Hi tenen la base cinc ultralleugers.

Club Aeronàutic de Catalunya (Sant Feliu de Buixalleu)
- Es va obrir a finals dels 90 i està destinat a ús públic per a ultralleugers.

Aeroempordà (Torroella - Pals)
- Inaugurat el 1983, té dues pistes d'herba, una de 220 m i l'altra de 330 m. Està destinat a ultralleugers i avions lleugers. Té un hangar, 22 aparells i una escola de vol. També hi construeixen ultralleugers, ja n'han fet uns 300.

Aeroclub l'Estartit
- Té una pista d'herba de 300 m i dos hangars. Té vuit ultralleugers, una escola de vol i un taller de reparació. Es va inaugurar el 1982 i hi treballen 4 persones.

Foixà
- És de titularitat privada. També n'hi ha un altre a Fontanilles. (Informació recollida per Anna Puig, Albert Vilar i Ramón Esteban)

Nou mesos de retard

● A finals del 2005 es va començar a parlar del projecte del túnel del vent, però no va ser fins l'any passat quan es va començar a parlar de terminis per construir-lo. De fet, inicialment les obres havien de començar el maig de l'any passat, però les eleccions municipals van endarrerir el projecte. Segons expliquen des de l'empresa, el nou equip de govern ha volgut tornar a tenir tots els permisos de la Generalitat i per això s'ha retardat l'inici de les obres. Els promotors esperen que es desencalli aviat, després del retard acumulat, perquè la resta dels simuladors que s'han instal·lat en aquest termini s'han anat organitzant. «Estan muntant una mena de lliga mundial coberta», expliquen des de l'empresa, que afirmen que estan convençuts que quan es posi en marxa es posaran al capdavant perquè serà més gran i més eficient energèticament.

Ampliació a Viladamat

● La pista de vol per a ultralleugers de Viladamat aspira a ser un aeròdrom semblant al d'Empuriabrava. Segons explica el responsable, l'Ajuntament està tramitant un pla especial, ara en exposició pública, per poder fer-hi una escola d'ultralleugers, un taller i una zona d'aparcament. Està previst que s'aprovi en el ple vinent. Paral·lelament, el propietari de les instal·lacions veu amb bons ulls l'ampliació que proposa la Generalitat per fer un aeròdrom, és a dir que permeti l'aterratge d'avionetes, per exemple, dels bombers i medicalitzades. El govern ho preveu a Viladamat o Ordis, l'altra instal·lació que hi ha a l'Alt Empordà. Els responsables d'aquesta segons pista de vol afirmen que estan oberts a aquesta possible ampliació. Tot i això, l'Ajuntament no hi està d'acord i hi presentarà al·legacions en contra. Les instal·lacions d'Ordis tenen dues pistes, dos hangars i 30 socis i les de Viladamat tenen 15 avions.

EQUIPAMENTS

la crònica | GEMMA ARCHÉ

Salt en paracaigudes a Empuriabrava, amb l'autora de la crònica saltant.

A quatre mil metres

Dilluns 4 de febrer. El dia no és gaire clar: uns núvols espessos emboiren el cel a clapes. Caldrà esperar que a les 12 h, hora en què ens hem de tirar en paracaigudes, no ens juguin una mala passada. Cap a les 11 h arribem a l'Skydive d'Empuriabrava. De moment el cel continua tapat, però sembla que almenys no fa vent. Entrem a les oficines, signem un formulari de seguretat i paguem. Ja no podem fer marxa enrere, ara només cal esperar.

Com que és força aviat, sortim a mirar si es tira algú més. Hi ha cinc nois estrangers que pugen a un dels avions; s'estan entrenant per a una competició. Cap a les 11.30 h comencen a caure gotes i els nois estrangers no poden saltar. Quina mala fortuna... Al cap de poca estona, però, vénen a buscar quatre joves que s'havien de tirar abans que nosaltres. Sembla que al final tindrem sort!

Cap a les 12.30 h ens criden a nosaltres. Mentre caminem cap a la zona on ens han de donar les primeres instruccions, uns nervis fins ara inexistents em comencen a envair. El mateix noi que ens ha acompanyat ens explica com anirà tot: pujarem uns 4.000 m (2.000 dels quals els baixarem en caiguda lliure, a uns 200 km/h). Quan faltin cinc minuts per saltar, ens haurem d'asseure a sobre de l'instructor, que ens assegurarà. La posició de salt és molt important: cal arquejar el cos enrere, recolzant el cap sobre l'espatlla de l'instructor i col·locant les nostres cames entre les seves. Els braços han d'estar units al cos, creuats per davant del pit. Quan l'instructor ens doni un cop a l'espatlla els podrem obrir, però al segon toc els haurem de tornar a creuar perquè s'obrirà el paracaigudes. És essencial que no intentem lluitar amb l'aire i que ens deixem portar en tot moment.

Al cap d'uns minuts s'acosta un senyor amb uniforme groc. Es presenta: serà el meu instructor. Mentre em col·loca l'arnès de seguretat, em repeteix el que ja ens havia explicat el seu company i fem algunes proves. Poc després arriba el càmera.

Quan ja estem tots llestos, ens dirigim cap a l'avió. L'aparell sembla de la guerra civil, però en aquests moments això no em preocupa en absolut. Ara ja sí que no queda ni rastre d'aquella tranquil·litat que m'acompanyava fa una estona. A poc a poc ens anem enlairant. Al principi veiem tot l'Empordà, però lentament els núvols ens tapen la visibilitat.

Quan fa uns deu minuts que volem, l'instructor m'assegura i em fa posar les ulleres. Ara sí que ha arribat l'hora. S'obre la porta de l'avió. Quin impacte! I quins nervis... Sóc la segona de saltar. Quina sensació veure el càmera del meu acompanyant a fora de l'avió, aguantant-se amb una mà de l'aparell. I quina sensació veure'l a ell com es perd entre els núvols! Ara em toca a mi, i ja no recordo res del que m'havien explicat. En un instant, sense adonar-me'n, estic caient al buit. Quina sensació! Inexplicable. A partir d'aquí és tot un moment: travessem els núvols i de sobte estem sobrevolant l'Empordà, el càmera em saluda, he de tornar a creuar els braços, s'obre el paracaigudes, l'instructor em diu que l'agafi, l'estic guiant jo!, i el terra és cada cop més a prop... Aixeco les cames, noto una petita estrebada i ja som a baix. Ha anat tot tan de pressa que la sensació que queda és de no haver tingut prou temps per gaudir-ho. Caldrà tornar a saltar!